

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona w części jako oczywiście niedopuszczalna i oddalona w części jako bezzasadna.
- 2) NO pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 104 z 20.3.2023.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2023 r. – Sber/SRB**(Sprawa T-291/23)**

(2023/C 278/35)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Sber Vermögensverwaltungs AG (Wiedń, Austria) (przedstawiciele: O. Behrends, lawyer)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 19 sierpnia 2022 r. w odniesieniu do wniosku skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Odwoławczej SRB z dnia 8 marca 2023 r. w sprawie 6/2022 w zakresie, w jakim decyzja ta zawiera niekorzystne ustalenia wobec strony skarżącej;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności odmownej odpowiedzi zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹) po upływie piętnastu dni roboczych od decyzji Komisji Odwoławczej;
- obciążenie SRB przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja SRB z dnia 19 sierpnia 2022 r. w odniesieniu do wniosku skarżącego o udzielenie dostępu do dokumentu („decyzja pierwotna”) jest sprzeczna z prawem.
  - Bezprawność decyzji pierwotnej została ustalona przez Komisję Odwoławczą w decyzji w wiążący dla SRB sposób. Jej bezprawność wynika również z opisanych poniżej okoliczności.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Komisji Odwoławczej jest sprzeczna z prawem z następujących powodów.
  - Komisja Odwoławcza przekroczyła swoje kompetencje i naruszyła art. 85 ust. 8 rozporządzenia (UE) 806/2014 (²), ponieważ twierdzi ona, iż może utrzymać w mocy niektóre części pierwotnej decyzji SRB w wiążący i ostateczny sposób, pomimo swojej decyzji o przekazaniu sprawy SRB do ponownego rozpoznania;
  - Komisja Odwoławcza w błędny sposób odmówiła dostępu do akt i ujawnienia dokumentów w drodze postanowienia z powodu swojego błędnego poglądu, iż stanowiłoby to obejście zasad dotyczących publicznego dostępu;

- Komisja Odwoławcza SRB popełniła błąd, nie wyłączając w sposób bezwarunkowy jakiegokolwiek możliwości powołania się na art. 4 ust. 1 lit. a) tiret czwarte rozporządzenia (WE) 1049/2001.
- Komisja Odwoławcza SRB popełniła błąd, nie wyłączając w sposób bezwarunkowy jakiegokolwiek możliwości powołania się na art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1049/2001.
- Komisja Odwoławcza w sposób nieprawidłowy zinterpretowała art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001, dokonując zbyt szerokiej wykładni.

3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem dorozumianej odpowiedzi odmownej.

- SRB naruszyła obowiązek wydania decyzji w terminie określonym w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) 1049/2001. Stanowi to odmowę dostępu zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) 1049/2001. Odmowa jest niezgodna z prawem z powodu wiążącego charakteru decyzji Komisji Odwoławczej SRB. Jest ona bezprawna również dlatego, że nie zawiera ona żadnego uzasadnienia.

Skarżący podnosi również zarzuty dotyczące sprzeczności z art. 20 i 21 ust. 4 regulaminu postępowania Komisji Odwoławczej oraz z art. 85 ust. 8 i art. 86 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w wykładni dokonanej przez SRB.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2023 r. – D’Agostino/EBC

(Sprawa T-326/23)

(2023/C 278/36)

Język oryginału: włoski

Strony

Strona skarżąca: Aldo D’Agostino (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: M. De Siena, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- ustalenie i stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Europejskiego Banku Centralnego (EBC), reprezentowanego przez prezes Christine Lagarde:
  - a) ze względu na to, że w odniesieniu do finansowych papierów wartościowych należących do Aldo D’Agostino, znanych jako SI FTSE.COPERP, udokumentowanych i opisanych w skardze, spowodował spadek wartości poprzez odnotowanie straty wynoszącej 626 134 EUR, odpowiadającej 90,84 % całkowitej wartości zainwestowanego kapitału, równej 689 259 EUR, ponieważ w dniu 12 marca 2020 r. Christine Lagarde, jako prezes EBC, wypowiadając słynne zdanie: „Nie jesteśmy tu po to, aby ograniczać spready, nie jest to zadaniem EBC”, spowodowała znaczny spadek wartości papierów wartościowych na wszystkich giełdach świata, a na giełdzie w Mediolanie o 16,92 %, wyrażony w procentach niespotykanych w historii tej instytucji i innych giełd światowych, komunikując na konferencji prasowej całemu światu, że EBC nie będzie już wspierał wartości papierów wartościowych emitowanych przez kraje znajdujące się w trudnej sytuacji, komunikując tym samym całkowitą zmianę orientacji polityki pieniężnej przyjętej przez EBC w czasie, gdy przewodniczył mu poprzedni prezes Mario Draghi, którego kadencja zakończyła się w listopadzie 2019 r.;
  - b) ze względu na to, że poprzez takie zachowanie i w wyniku wspomnianego wyżej drastycznego spadku indeksu giełdy w Mediolanie spowodował obniżenie wartości aktywów skarżącego;